

KSIĘGA PAMIĘCI
I LICEUM OGÓLNOKSZTAŁCĄCEGO
W RAWICZU

*Śpieszmy się kochać ludzi tak szybko odchodzą
zostaną po nich buty i telefon głuchy
tylko to co nieważne jak krowa się wlecze
najważniejsze tak prędkie że nagle się staje
potem cisza normalna więc całkiem nieznośna
jak czystość urodzona najprościej z rozpacz
kiedy myślimy o kimś zostając bez niego.*

*Nie bądź pewny że czas masz bo pewność niepewna
zabiera nam wrażliwość tak jak każde szczęście
przychodzi jednocześnie jak patos i humor
jak dwie namiętności wciąż słabsze od jednej
tak szybko stąd odchodzą jak drozd milkną w lipcu
jak dźwięk trochę niezgrabny lub jak suchy ukłon
żeby widzieć naprawdę zamykając oczy
choć większym wciąż za mało i stale za późno (...)*

Ks. Jan Twardowski „Śpieszmy się”

Przeszłość nie wraca jak żywe zjawisko
W dawnej postaci - jednak nie umiera;
Odmienia tylko miejsce, czas, nazwisko
I świeże kształty dla siebie przybiera.

Zmarłych pokoleń idealna sfera
W żywej ludzkości wieczne ma siedlisko,
A grób proroka, mędrca, bohatera
Jasnych żywotów staje się kołyską.

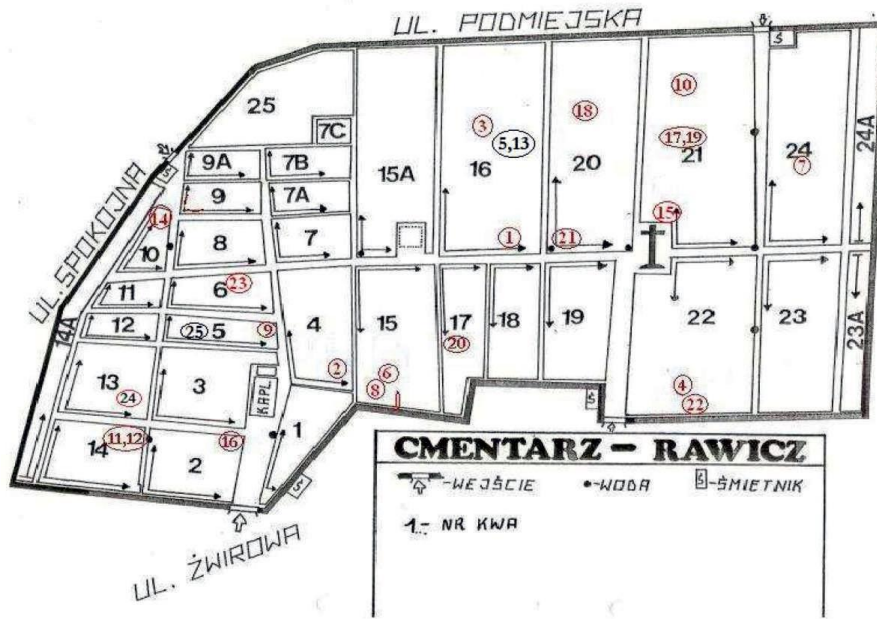
Zawsze z tej samej życiodajnej strugi
Czerpiemy napój, co pragnienie gasi;
Żywi nas zasób pracy plemion długiej,

Ich miłość, sława, istnienie nam krasi;
A z naszych czynów i naszej zasługi
Korzystać będą znów następcy nasi.

Adam Asnyk, Nad głębiami

*Aby utrwalić pamięć o zmarłych nauczycielach
I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu
Księgę niniejszą w roku 1996 zaprowadzono.*

MAPKA SYTUACYJNA GROBÓW NAUCZYCIELI I LO W RAWICZU

1. Barbara Igielska
2. Antoni Walkowiak
3. Danuta Kowalczuk
4. Tomasz Andrzejewski
5. Lucyna Krzenciessa
6. Krystyna Jankowska
7. Jadwiga Stankiewicz
8. Roman Lamperski
9. Barbara Becela
10. Krystyna Michalik
11. Jerzy Wierzbicki
12. Stanisława Wierzbicka
13. Jan Krzenciessa
14. Edmund Zięciak
15. Edward Stachowiak
16. Kazimierz Cepurski
17. Maria Michalek
18. Zofia Łaskiewicz
19. Tomasz Maślak
20. Władysław Wierzbicki
21. Halina Smektalska
22. Marian Pawlak
23. Teresa Mačkowiak
24. Zygmunt Cieśliewicz
25. Janina Wałkiewicz

ZOFIA ŁASZKIEWICZ

(1902-1965)

Zofia Łaszkiewicz z domu Kopernicka urodziła się 28.09.1902 we Lwowie. W 1917 roku rozpoczęła naukę w Gimnazjum im. Strzałkowskiej. Maturę zdała 10.06.1921.

W latach 1921-1925 studiowała filologię polską na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Jana Kazimierza i Iwana Franka.

W czasie wojny przebywała we Lwowie. W latach 1939-1941 była tzw. Studentką laborantką na Uniwersytecie Lwowskim. W czasie okupacji niemieckiej, w latach 1941-1944, prowadziła tajne nauczanie języka polskiego.

05.08.1945 obroniła pracę magisterską nt. „Kwestie społeczne w powieściach Elizy Orzeszkowej”.

W 1945 roku została wysiedlona z ZSRR do Polski.

Dyplom Magistra Filozofii w zakresie filologii polskiej uzyskała 09.06.1947 przed Komisją Egzaminacyjną Rady Wydziału Humanistycznego Uniwersytetu Wrocławskiego.

Od 01.02.1946 pracowała jako nauczycielka języka polskiego w Państwowej Szkolnej Ogólnokształcącej Stopnia Podstawowego i Licealnego w Rawiczu.

Zmarła w 1965 r. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. ZOFII ŁASZKIEWICZ

-absolwentka Liceum Ogólnokształcącego z roku 1960:

„Pani profesor Łaszkiewicz zachowała się w mej pamięci jako bardzo dobra nauczycielka. Posiadała dużą wiedzę i umiejętnie ją nam przekazywała.

Potrafiła zaszczerpić wszystkim miłość do języka ojczystego.

Była bardzo mądra wychowawczynią. W każdej sytuacji służyła nam pomocą i zawsze była przyjacielem młodzieży.”

TOMASZ MAŚLAK

(1893-1972)

Urodził się 18.09.1893 w Uniejowie w powiecie tureckim. Po ukończeniu gimnazjum, przez dwa lata, pełnił obowiązki nauczyciela domowego u właściciela majątku ziemskiego w powiecie sieradzkim.

W roku 1915 rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej oraz równoległe na Uniwersytecie Warszawskim (językoznawstwo słowiańskie i literatura polska).

W roku 1918 przejął posadę nauczyciela w prywatnym gimnazjum w Radzynie Podlaskim, w latach 1921-1929 był nauczycielem w Państwowym Gimnazjum w Białej Podlaskiej, a w latach 1929-1933 – w Państwowym Gimnazjum im. M. Kopernika w Toruniu. W 1933 r. objął stanowisko dyrektora Państwowego Gimnazjum w Gniewie.

Od 1935 r. do wybuchu II wojny światowej był dyrektorem Państwowego Liceum i Gimnazjum w Rawiczu.

W sierpniu 1944 r. został aresztowany przez Gestapo i osadzony w więzieniu w Tarnowie.

10 kwietnia 1945 r. powrócił na stanowisko dyrektora Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu. Z dniem 1 września 1954 przeszedł na emeryturę.

Zmarł 28.04.1972r. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. TOMASZU MAŚLAKU

-Eugenia Dukowska, absolwentka z 1947 r.:

„Pan profesor Tomasz Maślak był doskonałym pedagogiem i dyrektorem rawickiego Gimnazjum i Liceum.

Pamiętam Go jako surowego dyrektora i świetnego organizatora pracy szkoły. Przede wszystkim jednak pamiętam śp. T. Maślaka jako znakomitego polonistę.

Szczególnie zostały mi w pamięci lekcje poświęcone poezji Mickiewicza, Słowackiego i Kasprowicza. Sam czytał na lekcjach obszernie fragmenty tej poezji. A potrafił wydobyć z niej całą siłę i żar. Umiał zafascynować nas jej pięknem i zauroczeniem.

Najbardziej utkwiła mi w pamięci lekcja, na której recytował poezję Jana Kasprowicza. Cisza była jak makiem zasiał. W pewnej chwili głos Mu się załamał i z oczu spłynęły łzy. Byliśmy poruszeni do głębi.”

MIECZYŚLAW HEIMRATH

(1895-1973)

Urodził się 13.10.1895 w Poznaniu jako syn malarza Bronisława Heimratha i Marii Nowak. Cztery klasy szkoły powszechnej ukończył w Poznaniu. Do gimnazjum uczęszczał w Wiedniu, potem studiował w Szkole Malarstwa i Sztuki, a w latach 1915-1919 w Państwowej Akademii Sztuk Pięknych w Wiedniu.

Od maja 1922 roku rozpoczął pracę nauczycielską w Gimnazjum w Jarocinie ucząc rysunku do 1929r. w latach 1930-1939 był wykładowcą w Korpusie Kadetów nr 2 w Rawiczu.

Dnia 28.08.1939 r. został ewakuowany wraz z Korpusem Kadetów do Lwowa. Po klęsce wrześniowej wrócił do Rawicza, skąd został wysiedlony przez Niemców w grudniu 1939. Przez 5 lat przebywał w Krakowie, gdzie pracował w Urzędzie Opieki nad Inwalidami oraz uczył w Państwowej Szkole Budownictwa.

W 1945 r. wrócił do Rawicza i z polecenia Kuratorium Okręgu Szkolnego Poznańskiego został organizatorem i dyrektorem rawickiej szkoły średniej. Funkcję tę pełnił do czasu przybycia przedwojennego dyrektora Tomasza Maślaka

W Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu pracował do 1972 r. W czerwcu tego roku obchodził niecodzienną uroczystość 50-lecia pracy pedagogicznej.

Zmarł 7.04.1973 roku. Spoczywa na cmentarzu we Wrocławiu.

PROF. MIECZYŚLAW HEIMRATH WE WSPOMNIENIACH

-z artykułu W. Jędrzejczaka w „Gazecie Rawickiej”:

„... Wydaje się, że minęło zaledwie kilka lat, gdy na ulicach Rawicza zabrakło majestatycznej i dumnej postaci profesora Mieczysława Heimratha

Był krzewicielem kultury plastycznej w byłym powiecie rawickim, uczył i wychowywał.

Kilka pokoleń młodych ludzi widziało w Nim przykład dumy, prawdomówności i honoru.

Uczeń był dla Niego partnerem, przyjacielem, któremu można zaufać, którego nie można rozczarować, ale tego samego wymagał od podopiecznych. Jego po prostu nie wypadało zawieść.

Był znakomitym artystą malarzem. Ulubionym tematem Jego prac były portrety i kompozycje figuralne wykonane węglem, farbami akwarelowymi i olejnymi. W posiadaniu Muzeum Ziemi Rawickiej znajdują się dwa Jego obrazy - «Mnich» i «Paź».”

EDMUND ZIĘCIAK

(1901-1975)

Urodził się 13.10.1901 w Poznaniu. Ukończył Państwowe Gimnazjum Św. Marii Magdaleny w Poznaniu, a następnie Wydział Filozoficzny Uniwersytetu Poznańskiego.

Po skończeniu studiów 13 lat pracował w państwowych gimnazjach w Lublińcu, Piekarach Śląskich i Chorzowie.

Od 1 września 1939 do 31 sierpnia 1946 odbywał służbę wojskową.

Od października 1939 do lutego 1941 był nauczycielem polskiego gimnazjum w Rumunii, a następnie, do końca marca 1945, był nauczycielem w obozach jenieckich na terenie Niemiec.

Od kwietnia 1945 do sierpnia 1946 był dyrektorem polskiego gimnazjum.

I września 1946 roku rozpoczął pracę w Państwowym Liceum i Gimnazjum w Rawiczu, gdzie pracował do 1969 roku, jako nauczyciel języka łacińskiego i geografii. Był autorem podręcznika do nauczania języka łacińskiego w szkołach licealnych.

Przez pewien okres pełnił obowiązki zastępcy dyrektora Szkoły Podstawowej i Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu.

W trakcie swej pracy zawodowej był również dyrektorem Liceum Ogólnokształcącego w Kole, wizytatorem szkół dla pracujących i wizytatorem szkół kuratorium poznańskiego okręgu szkolnego.

Zmarł w 1975 roku. Spoczywa na cmentarzu parafialnym w Rawiczu.

WSPOMNIENIA O PROF. EDMUNDZIE ZIĘCIAKU

- absolwentka Liceum Ogólnokształcącego z 1959 r.:

„.....Był wysokim, postawnym, dobrodusznym Panem Profesorem. Cechowała Go wielka radość życia.

W czasie lekcji jako przerywnik stosował opowiadania z czasów swej młodości i okresu narzeczeństwa. Uwielbiał góry i często opowiadał o swej żonie, która skakała po nich jak sarenka».

Wykorzystywaliśmy jego dobroć i dlatego na Jego lekcjach zdarzały się najrozmaitsze uczniowskie psoty (...).

Najlepsi uczniowie tłumaczyli przed lekcjami teksty, a reszta po prostu odpisywała. Dzięki temu było bardzo dużo dobrych ocen. Niestety, czasami Pan Profesor przyłapywał oszusta i kończyło się to oczywiście oceną niedostateczną."

EDWARD STACHOWIAK

(1935-1976)

Urodził się 2.10.1935 r. w Waziers (Francja). Dzieciństwo i wczesną młodość spędził we Francji. Po przyjeździe do Polski ukończył szkołę podstawową, a następnie Liceum Pedagogiczne w Lesznie.

Pracę nauczycielską rozpoczął w 1959 r. jako wychowawca w Domu Dziecka w Bodzewie. Od 1960 r. był nauczycielem szkół podstawowych (w Sikorzynie, Gogolewie i Nieparcie).

W trakcie pracy zawodowej podjął studia zaoczne. Ukończył Studium Nauczycielskie w Poznaniu (kierunek historia) oraz Uniwersytet im. A. Mickiewicza w Poznaniu uzyskując tytuł magistra filologii romańskiej.

Od roku 1974 pracował w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu na stanowisku nauczyciela języka francuskiego.

Zmarł w 1976 r. Spoczywa na cmentarzu parafialnym w Rawiczu.

WSPOMNIENIA O PROF. EDWARDZIE STACHOWIAKU

- mgr Antoni Walkowiak, kolega z okresu wspólnej pracy w Liceum:

„Z prof. Edwardem Stachowiakiem pracowałem w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu w latach 1974-76.

Okazało się, że byliśmy rówieśnikami, co było jedną z przyczyn prowadzenia wspólnych rozmów i dyskusji.

Odnosiłem wrażenie, że doskonale znał język francuski. Czytał prasę francuską i opowiadał o wielu sprawach, głównie o sytuacji nauczycieli. Pamiętam jak mówił, że profesor szkoły średniej we Francji zarabia tyle co górnik. Dla nas pracujących w Polsce taka sytuacja materialna pozostawała tylko marzeniem.

Był szczery, koleżeński, oddany pracy i serdeczny. Obarczony ponad miarę obowiązkami, gdyż oprócz pracy zawodowej ukończył studia magisterskie w Poznaniu i wybudował dom w Rawiczu.

W 1975 r. spędziliśmy wspólnie wieczór sylwestrowy. Powiedział wtedy, że następne spotkanie odbędzie się w Jego domu, że zaprosi na nie wszystkie koleżanki i kolegów pracujących w Liceum. Los okazał się okrutny w Sylwestra 76 r. byliśmy na Jego pogrzebie.

Przedwczesne odejście prof. E. Stachowiaka stanowiło wielki cios dla najbliższej rodziny i było wielką stratą dla Szkoły."

JANINA GOŁĘBIOWSKA

(1912-1977)

Urodziła się 21.09.1912 r. w Pułankach Studiowała na Wydziale Humanistycznym Uniwersytetu Poznańskiego. Praktyki studenckie odbywała jako guwernantka u państwa Mycielskich w Obrze k/Wolsztyna. 15.12. 1936 r. otrzymała dyplom Magistra Filozofii w zakresie filologii francuskiej.

W latach szkolnych 1937/38, 1938/39 i 1946/47 pracowała jako nauczycielka języka francuskiego w Miejskim Gimnazjum i Liceum Koedukacyjnym w Koźminie Wlkp.

W latach 1941-44 prowadziła tajne nauczanie.

W Liceum Ogólnokształcącym w Pile pracowała w latach 1947-1949.

4.04.1949 otrzymała dyplom nauczyciela szkół średnich, wydany przez Komisję Egzaminów Państwowych na Nauczycieli Szkół Średnich w Poznaniu.

W latach 1949-51 pracowała w Grodzisku. Następnie podjęła pracę w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu, gdzie pracowała do 1972 r.

Jesienią 1962 t. odbyła miesięczny staż dla nauczycieli języka francuskiego w Międzynarodowym Ośrodku Studiów Pedagogicznych w Sevres (Francja).

W roku 1972 przeszła na emeryturę i zamieszkała w Koźminie.

Zmarła 31.01.1977. Spoczywa na cmentarzu w Koźminie.

WSPOMNIENIA O PROF. JANINIE GOŁĘBIOWSKIEJ

- mgr Barbara Śnieżyńska absolwentka Liceum z roku 1966:

„Była wspaniałą nauczycielką, lubiącą młodzież, potrafiącą wzbudzić zainteresowanie językiem francuskim, a także kulturą cywilizacją Francji.

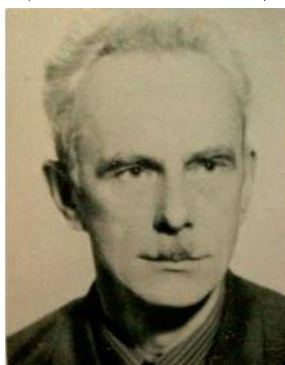
We wspomnieniach osób, które Ją znały, pozostała jako człowiek bardzo dobry, uczciwy, skromny, prostolinijny, taktowny. Była bardzo życzliwie nastawiona do ludzi.

Po wielu latach stwierdza, że potrafiła zaszczepić w swoich uczniach chęć do poznania języka francuskiego, umiała świetnie pracować z uczniem zdolnym, podsunąć odpowiednią lekturę, zawsze służyć pomocą i dobrą radą.

Nie żyje już od dawna, ale pamięć o Niej pozostanie na zawsze, zwłaszcza dla mnie. Jej wychowanki i nauczycielki języka francuskiego.”

JERZY WIERZBICKI

(1917-1980)

Urodził się 11.08.1917 w Łodzi w rodzinie nauczycielskiej. W roku 1935 Ukończył Państwowe Gimnazjum Humanistyczne w Rawiczu. Od roku 1937 do wybuchu wojny studiował matematykę na Uniwersytecie Poznańskim, a w latach 1940-41 kontynuował naukę na Uniwersytecie Lwowskim.

W latach 1942-45 przebywał w okolicach Lwowa - uczył matematyki w gimnazjalnych kompletach tajnego nauczania, zorganizował szkołę rolniczą, pracował w redakcji dziennika wychodzącego we Lwowie.

W lipcu 1945 powrócił do Rawicza i 1 lutego 1946 podjął pracę w Liceum Ogólnokształcącym. Uczył matematyki i chemii (początkowo także fizyki).

Od 1.09.63 r. do 31.08.71 r. pełnił funkcję zastępcy dyrektora Liceum Ogólnokształcącego. Z dniem 31.03.1974 r. przeszedł na rentę inwalidzką.

Zmarł 9.10.1980. Spoczywa na rawickim cmentarzu

WSPOMNIENIA O PROF. JERZYM WIERZBICKIM

- mgr Antoni Walkowiak - kolega z okresu wspólnej pracy w Liceum:

Z prof. Jerzym Wierzbickim pracowałem w LO w Rawiczu od 1962 r do Jego przejścia na rentę w roku 1974.

... Wspominam Go szczególnie ciepło i serdecznie, ze względu na Jego wspaniałą i ujmującą osobowość, która imponowała. Był człowiekiem prawym, uczciwym, szlachetnym, taktownym, o dużej kulturze osobistej. Oddanym swej pracy, wymagającym, a jednocześnie serdecznym. Wydawało się, że żyje dla innych. Większą wagę przywiązywał do spraw duchowych, niż materialnych.

... Mam uczucie niezwykłego podziwu dla osoby prof. J. Wierzbickiego i wartości, którym był wierny. Był wzorem dla nauczycieli i uczniów i takim pozostanie w naszej pamięci."

- mgr Grażyna Borzych (z d. Tysiak), absolwentka z roku 1968:

W mej pamięci Profesor utrwalił się jako osoba niezwykle życzliwa dla uczniów. Okazywał zainteresowanie naszymi problemami, nieustrudzenie służył pomocą. Wielokrotnie objaśniał zawiłości matematyczne i chemiczne, ubarwiając je baśniowymi opowieściami, by wzbudzić miłość do przedmiotu.

Osobliwością jest fakt, że od naszych imion tworzył sympatyczne zdrobnienia lub przezwiska, którymi operował w kontaktach przez okres naszego pobytu w szkole."

MARIA MAŚLAK-MICHAŁEK

(1924-1980)

Urodziła się 26.11.1924 w Białej Podlaskiej. Była absolwentką Uniwersytetu Wrocławskiego, uzyskała tytuł magistra geografii w Wydziale Nauk przyrodniczych.

Karierę zawodową rozpoczęła w 1950 roku jako nauczycielka geografii w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu.

W latach 1952-53 zatrudniona była w Pniewach, następnie (do roku 1956) w obornikach Wielkopolskich.

W 1956 roku została ponownie przeniesiona do Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu, gdzie pracowała do momentu przejścia na emeryturę, tj do 1979 r.

W okresie stalinowskim była represjonowana.

Wychowała wiele pokoleń młodzieży.

W trakcie pełnienia obowiązków zawodowych uzyskała tytuł „Profesora Szkoły Średniej”, a w 1975r. Odznaczona została Złotym Krzyżem Zasługi.

Zmarła w 1980 roku. Spoczywa na cmentarzu parafialnym w Rawiczu.

WSPOMNIENIA O PROF. MARII MAŚLAK-MICHAŁEK

- absolwentka LO z 1966 r.:

„Pani Profesor Maria Maślak starała się nauczyć nas dobrze geografii. Jej starania nie zawsze jednak spotykały się ze zrozumieniem uczniów, którzy bardzo często, różnymi «sposobami», uchylali się od rzetelnej nauki.

Uczniów zainteresowanych przedmiotem otaczała szczególną opieką – dostarczała podręczniki i geograficzne, mapy i atlasy, rozmawiała o rodzinie i pomagała w trudnych sytuacjach życiowych.

Była osobą bardzo religijną i w sposób odważny i konsekwentny prezentowała swój chrześcijański światopogląd.

Biorąc pod uwagę Jej dramatyczne przeżycia z początków pracy pedagogicznej, można obecnie całkiem inaczej rozumieć Jej wrażliwość i spojrzenie na drugiego człowieka.”

PIOTR KACZMAR

(1893-1981)

Urodził się 4/09/1893 w Kupnowicach woj. lwowskim. Kiedy ukończył Gimnazjum Klasyczne z językiem polskim jako wykładowym wybuchła I wojna światowa. W 1915 roku został powołany do wojska i służył w 89 pułku piechoty w Rzeszowie jako podchorąży. W 1916 r dostał się do niewoli rosyjskiej i przebywał na Syberii m.in. w Semipalatyńsku w charakterze jeńca wojennego.

W 1921 roku po zlikwidowaniu Kołczaka przez Armię Czerwoną wrócił do ojczyzny. Wówczas nadszedł czas na podjęcie decyzji dotyczącej dalszej drogi życiowej. Wybrał studia na Uniwersytecie im. Karola w Pradze, gdzie studiował historię i filozofię. W 1927 roku otrzymał absolutorium i rozpoczął przygotowania do uzyskania stopnia naukowego. Jednak choroba i warunki materialne zmusiły go do podjęcia pracy. Ministerstwo Wyznań Religijnych skierowało go do Wilna, gdzie pracował w Urzędzie Miejskim i jednocześnie pisał pracę dyplomowa z historii.

W 1929 r. rozpoczął pracę w Szkole Podstawowej w Wilejce. W następnych latach zdał egzamin dyplomowy i pedagogiczny i otrzymał prawo nauczania. Pracował kolejno w Państwowym Gimnazjum w Wilejce, Wołkowysku i Oszmianie. Wybuch II wojny światowej przerwał jego prace nauczycielską. Powrócił do Wilejki i pomagał rodzinie w stał skierowany na przymusowe roboty do Niemiec. gospodarstwie. Później został skierowany na przymusowe roboty do Niemiec.

Dnia 15 maja 1945 r. wrócił do Polski, ale nie do rodzinnych stron. Los rzucił do na Ziemię Odzyskane – zamieszkał w Wąsoszu. Zgłosił się do Kuratorium Okręgu Szkolnego Poznańskiego i został skierowany do pracy w Państwowym Liceum i Gimnazjum w Lesznie. Ze względu na przeludnienie miasta nie mógł znaleźć mieszkania i musiał zrezygnować z pełnienia obowiązków służbowych.

Zdecydował się na podjęcie pracy w Państwowym Liceum i Gimnazjum w Rawiczu, jednak musiał czekać na wolne miejsce, gdyż Kuratorium uzależniło jego zatrudnienie od zgłoszenia się do pracy tych nauczycieli, którzy mianowani byli przed jego przyjazdem. Dopiero 17 września 1945, gdy żaden z tych nauczycieli się nie zgłosił, rozpoczął pracę.

Uczył historii do roku 1964, kiedy przeszedł na emeryturę. Później jeszcze 3 lata pracował w mniejszym wymiarze godzin.

Zmarł w 1981 roku.

WSPOMNIENIA O PROF. PIOTRZE KACZMARZE

- mgr Kazimiera Kirstajn, nauczycielka LO:

„Miasto Rawicz okazało się być gościnnym dla Profesora Piotra Kaczmarza. Początkowo do pracy dochodził pieszo z Wąsosza. Kiedy otrzymał mieszkanie w Rawiczu pozostał tu do końca pracy zawodowej.

We wspomnieniach współpracowników i wychowanków pozostaje sylwetka człowieka bardzo poważnego i sumiennie wypełniającego obowiązki służbowe, zawsze życzliwego dla swoich uczniów.”

JAN KRZENCIESSA

(1917-1982)

Jan Joachim Krzenciessa urodził się 11.08.1917 w Borku, w rodzinie nauczycielskiej. Szkołę podstawową ukończył w Rawiczu. Tutaj w latach 1931-35 uczęszczał do Państwowego Seminarium Nauczycielskiego. Następnie cztery lata uczył się w średniej szkole muzycznej, specjalizując się w grze na fortepianie, jednak wybuch wojny przeszkodził mu w realizacji planów artystycznych. W grudniu 1939 roku został wysiedlony do Tarnobrzegu. Po wojnie powrócił do Rawicza. W latach 1946-48 był słuchaczem Kursu Licealnego dla Pracujących przy Państwowym Gimnazjum i Liceum w Rawiczu. po zdaniu matury rozpoczął studia na Wydziale matematyczno-przyrodniczym oraz na Wydziale matematyki, fizyki i chemii Uniwersytetu poznańskiego, gdzie w 1953 roku uzyskał stopień magistra filozofii w zakresie matematyki. 1 października 1949 r. Rozpoczął pracę jako nauczyciel matematyki w Państwowej szkole ogólnokształcącej stopnia podstawowego i licealnego w Rawiczu, gdzie przez krótki okres był również zastępcą dyrektora. Pełnił także obowiązki wychowawcy i kierownika internatu i pracował w technikum mechanicznym dla Pracujących. Zmarł w 1982 roku. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. JANIE KRZENCIESSIE

- mgr Danuta Kowalczyk, nauczyciel LO:

“Profesor był wszechstronnie uzdolniony, interesował się wieloma dziedzinami nauki. Pasjonował się astronomią. Wspaniale grał na fortepianie. Był zapalonym kibicem piłki nożnej. Miał naturę romantyka, nie dbał o pieniądze, kochał wszystko, co piękne. Był wielkim indywidualistą, każdej sytuacji miał swoje zdanie.”

- mgr Marian Przybył, absolwent i nauczyciel LO:

“Profesora Krzenciessę pamiętam od dnia egzaminu wstępnego. Nie znałem wówczas jego nazwiska a naiwność młodzieńcza doprowadziła do niewesołej pomyłki- jeden ze starszych uczniów powiedział, bym poprosił “Chimka” do telefonu. Tak też zrobiłem, wchodząc na egzamin ustny z matematyki... na szczęście zdałem. Początkowo uważałem “Chimka” za człowieka ponurego i złośliwego, później jednak przekonałem się, że pod srogą postacią krył się bardzo wrażliwy człowiek. Tak naprawdę zrozumiałem Profesora po latach, gdy zostaliśmy kolegami w pracy. Okazał się człowiekiem niezwykle otwartym i szczerym. Kojarzę go sobie z termosem i ciastkami - lubił słodczyce i kawę, a przerwy spędzał często w swym gabinecie matematycznym.”

KAZIMIERZ POTRAWIAK

(1932-1983)

Urodził się 1.11.1925 roku w Prusach woj. Olsztyńskie. W roku 1936 rodzina zamieszkała w Rawiczu, gdzie do września 1939 Kazimierz Potrawiak ukończył szkołę podstawową i jedną klasę gimnazjum.

Po zakończeniu wojny kontynuował naukę w Gimnazjum i Liceum w Rawiczu. Maturę zdał w lutym 1947. Następnie studiował filologię polską w Uniwersytecie Wrocławskim. Studia ukończył w 1952 r. Uzyskując dyplom magistra filozofii.

Pracę zawodową rozpoczął w Opolu, gdzie w latach 1952-55 pracował jako nauczyciel języka polskiego w szkołach podstawowych, a następnie w latach 1955-65 w Szkole Podstawowej i Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu.

W 1965 r. podjął pracę w Zespole Szkół Zawodowych nr 1 w Pleszewie w charakterze nauczyciela – bibliotekarza.

Za wieloletnią wzorową pracę pedagogiczną został odznaczony Złotym Krzyżem Zasługi oraz odznaką Zasłużonego Działania Kultury.

Zmarł 24.01.1983. Spoczywa na cmentarzu w Pleszewie.

WSPOMNIENIA O PROF. KAZIMIERZY POTRAWIAKU

- absolwent Liceum z roku 1959:

„Pamiętam Go jako miłego, spokojnego, zawsze uśmiechniętego Pana Profesora. Zajęcia lekcyjne prowadził w sposób niezwykle uporządkowany, starając się przekazać jak najwięcej wiadomości. Najbardziej wyrazistą Jego cechą było głębokie poczucie sprawiedliwości. Wskazując na cechę sprawiedliwości warto nadmienić, że w oczach uczniów profesor Kazimierz Potrawiak był wzorem etyki nauczycielskiej.

Ten skromny i wymagający od siebie człowiek potrafił niezwykle obiektywnie ocenić postępy uczniów i ich zaangażowanie w pracę lekcyjną. Dość rytmicznie zadawał wypracowania, które szybko poprawiał zwracając szczególną uwagę na styl i charakter pisma.

Gdy pracował w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu spotkała Go osobista tragedia. Jego ukochana żona zmarła przy porodzie, pozostawiając syna. Od tego czasu Pan Profesor często był zamyślony i smutny.”

KRYSTYNA MICHALIK

(1932-1984)

Urodziła się 1.04.1932 w Rawiczu. W 1947 roku rozpoczęła naukę w Liceum Pedagogicznym w Lesznie. W 1951 r. zdała maturę i została przyjęta na wydział filologii polskiej Wyższej Szkoły Pedagogicznej we Wrocławiu. Studia I-go stopnia ukończyła w 1954 roku.

Po otrzymaniu nakazu pracy we wrześniu 1954 r. podjęła prace w Liceum Ogólnokształcącym w Lesznie, w charakterze kontraktowego nauczyciela języka polskiego i rosyjskiego.

W 1957 r. podjęła studia magisterskie na Uniwersytecie Wrocławskim, specjalizując się w zakresie filologii polskiej. Po zdaniu egzaminu dyplomowego 16.10.1963 r. uzyskała tytuł magistra filologii polskiej.

W lipcu 1969 otrzymała Odznakę Honorową „za Zasługi dla Województwa Poznańskiego”.

Od 1.09.1971 do 31.07.1975 r. pełniła obowiązki zastępcy dyrektora Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu, będąc równocześnie nauczycielem języka polskiego.

W roku szkolnym 1972/73 pracowała dodatkowo jako nauczycielka języka polskiego w Liceum Ogólnokształcącym dla pracujących w Rawiczu, a od 1 lutego pełniła obowiązki kierownika Filii tego liceum.

W sierpniu 1975 została przeniesiona do Zasadniczej Szkoły Zawodowej w Rawiczu na stanowisko dyrektora.

Za długoletnią, wzorową pracę nauczycielską otrzymała Złoty Krzyż Zasługi (1977) i Nagrodę Ministra Oświaty i Wychowania (1982).

Zmarła 9.02.1984r. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. KRYSTYNIE MICHALIK

- z pisma Zespołu Kierowniczego ZSZ do Kuratorium Oświaty i Wychowania w Lesznie:

„ ... zespół prosi o wytypowanie do Nagrody Ministra Oświaty i Wychowania (...) w szczególności za: bardzo dobre przygotowanie uczniów do studiów w szkołach wyższych, wzorową współpracę z rodzicami, bardzo dobre wyniki pracy wychowawczej, zaangażowanie w pracy i pozaszkolnej i przeprowadzenie olimpiad (...)”

BARBARA BECELA

(1937-1984)

Urodziła się 3.11.1937 roku w Rawiczu. W latach 1951-56 uczyła się w rawickim Liceum Ogólnokształcącym. W roku 1969 uzyskała dyplom ukończenia Studium Nauczycielskiego w Poznaniu kierunku filologia polska. Następnie studiowała w Wyższym Studium nauczycielskim w Poznaniu i w roku 1974 zdobyła dyplom ukończenia studiów wyższych zawodowych. W roku 1976 ukończyła studia magisterskie na Wydziale Filologicznym w zakresie filologii polskiej na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach i uzyskała tytuł magistra. Prace zawodową rozpoczęła w 1956 roku w szkole Podstawowej nr 3 w Rawiczu w charakterze pracownika administracji szkolnej. W 1962 roku podjęła pracę w Szkole Podstawowej w Dąbrówce, a od 1977 roku - w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu.

W sierpniu 1980 roku została wicedyrektorem Zespołu Szkół Ogólnokształcących w Rawiczu i sprawowała tę funkcję aż do śmierci.

Za całokształt pracy była wielokrotnie nagradzana. Otrzymała Nagrodę Kuratora Poznańskiego Okręgu Szkolnego (1972), Nagrodę Ministra Oświaty i Wychowania II stopnia (1977), Nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania w Lesznie (1982) i została odznaczona Złotym Krzyżem Zasługi.

Zmarła 19.08.1984. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. BARBARZE BECELI

- mgr Teresa Maćkowiak - koleżanka z okresy wspólnej pracy w Liceum:

„Z Basią przyjaźniłam się wiele lat. Zapamiętałam ją jako wspaniałą koleżankę, która nigdy nikomu nie odmówiła pomocy. Zawsze była gotowa bezinteresownie służyć dobrą radą. Starła się zrozumieć drugiego człowieka.

Była życzliwie usposobiona do ludzi, pragnęła im oszczędzić cierpień. Nigdy nie okazywała niezadowolenia. Na Jej twarzy zawsze gościł przyjazny uśmiech.

Basia pozostanie w mej pamięci jako uczynna, życzliwa i solidarna koleżanka." - mgr Urszula Staśkiewicz, nauczyciel LO:

„Basia była cenionym, bezgranicznie zaangażowanym w swą pracę nauczycielem. Zawsze aktywna i twórcza, dbająca o autorytet szkoły i nauczycieli.

Swoich uczniów bardzo dobrze przygotowywała do egzaminów dojrzałości i na wyższe uczelnie. W stosunku do uczniów była życzliwa i opiekuńcza.

Jej przedwczesna i nagła śmierć to ogromna strata zarówno dla środowiska nauczycielskiego, jak i dla młodzieży. Dla mnie był to wielki dramat, bowiem straciłam oddanego, sprawdzonego przyjaciela."

KAZIMIERZ CEPURSKI

(1900-1986)

Urodził się 17.12.1900 w Brodach (okręg Tarnopol). W 1922 r. ukończył Państwowe Gimnazjum im. J. Korzeniowskiego (w tej samej miejscowości) i podjął prace w Orzegowie na Śląsku.

W latach 1925-26 pracował w Państwowym Seminarium Męskim w Kcyni. Od 1926 r. do 1971r. pracował jako nauczyciel PO i wychowania fizycznego w Państwowym Gimnazjum (późniejszym Liceum Ogólnokształcącym) w Rawiczu. W październiku 1931 r. jako jeden z pierwszych w Polsce założył SKS „Sagitta”. Lata wojny przeżył w obozie jenieckim w Bawarii.

Wśród wychowanków Profesora należy wyróżnić wielokrotnych reprezentantów Polski w lekkiej atletyce - Władysława Klemczaka i Andrzeja Walczaka. Wyniki w skali ogólnopolskiej osiągnęli również Czesław Śnieżyński, Zygmunt Czapracki, Roman Luty.

Profesor Cepurski pracując ukończył Centralny Instytut Wychowania Fizycznego i Akademię Wychowania Fizycznego w Warszawie. W 1952 r. otrzymał tytuł magistra wychowania fizycznego. Ukończył wiele kursów specjalistycznych w kraju i za granicą (Szwecja, Austria). Pełnił wiele funkcji społecznych, swej pracy był oddany całym sercem. Wyróżniony wieloma odznaczeniami i dyplomami, w 1982 r. otrzymał Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski. Zmarł 16.09.1986 r., został pochowany na rawickim cmentarzu. Jego sylwetka została doceniona przez władze Rawicza i dziś jedna z rawickich ulic nosi Jego imię.

WSPOMNIENIA O PROF. KAZIMIERZU CEPURSKIM

- Walerian Stanek absolwent LO z 1964 r.:

„Był nauczycielem wychowanym na wzniosłych ideałach olimpijskich i żołnierskich. Preferował wysoką sprawność ruchową, gdzie biegi, rzuty, skoki oraz szeroko pojęta gimnastyka były podstawą osiągnięć sportowych ucznia. Cieszył się z poprawianych wyników życiowych wychowanków, stawiał na wzór swych wcześniejszych rekordzistów, takich jak W. Klemczak, A. Walczak, Z. Czapracki i inni.

Prawdopodobnie nie lubił gier zespołowych, a już na pewno nie kochał piłki nożnej. Nie akceptował zwolnień z wychowania fizycznego z powodu choroby ucznia. Zawsze ćwiczył z młodzieżą i mimo sześćdziesięciu kilki lat prezentował doskonałą sprawność fizyczną. Drogę do szkoły pokonywał na rowerze, natomiast zimą - na nartach.

Ideały, które swym postępowaniem propagował, stały się dziś dla wielu stylem życia.”

ROMAN LAMPERSKI

(1933-1989)

Urodził się 28 grudnia 1933 roku w Rawiczu, w rodzinie robotniczej. W 1949 roku rozpoczął naukę w liceum ogólnokształcącym w Rawiczu. Z powodu trudnych warunków materialnych przerwał naukę po ukończeniu dziesiątej klasy. Pracując ukończył zaocznie liceum pedagogiczne w Krotoszynie.

W 1956 roku podjął pracę w szkole podstawowej, w ugodzie następnie pracował w szkole podstawowej numer 2 i w szkole podstawowej numer 3 w Rawiczu.

W 1968 roku rozpoczął pracę w liceum ogólnokształcącym w Rawiczu jako nauczyciel wychowania fizycznego.

1 Września 1970 roku objął stanowisko kierownika internatu Liceum Ogólnokształcącego.

W 1977 roku ukończył studia wyższe.

Czy jest to 1 sierpnia 1985 roku przeszedł na emeryturę, jednak aż do śmierci pracował w rawickim liceum na części etatu.

Zmarł 4 Września 1989 roku. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. ROMANIE LAMPERSKIM

- mgr Andrzej Eckert - Kolega z pracy i ówczesny wicedyrektor LO:

“Był wspaniałym wychowawcą i przyjacielem młodzieży. Zawsze chętnie pomagał w organizowaniu imprez turystycznych i obozów harcerskich.

Pomagał nie tylko uczniom klas, w których uczył czy był wychowawcą. Ze wszystkim nauczycielom i uczniom, którzy zwrócili się do niego o pomoc.

Internat, którego przez kilka lat był kierownikiem, był dla wychowanków drugim domem, w którym chętnie mieszkali, uczyli się i odpoczywali.”

- mgr Eugeniusz Kopczyński - wieloletni dyrektor LO:

“był bardzo dobrym organizatorem. Z jego inicjatywy dochodziło do wielu wspaniałych wycieczek i obozów wędrownych (Jastrzębia góra, Łeba, Gdynia), z których młodzież była zawsze zadowolona.

... Pomagał innym nauczycielom w urządzaniu klas i pracowni. Dzięki jego umiejętnościom technicznym i zdolnościom plastycznym klasy wyglądały wspaniale.

W Internacie i na warsztatach cenił nienaganny porządek.

Był nauczycielem lubianym zarówno wśród koleżanek i kolegów z pracy, jak i w gronie uczniów, który uczył, z którymi jeździł na wycieczki.”

JADWIGA STANKIEWICZ

(1942-1993)

Urodziła się 29.01.1942 w Stonawie (Czechosłowacja). W roku 1945 przyjechała (wraz z rodzicami) do Polski. Mieszkała w Kostuchnie (pow. Tychy). W roku 1956 rozpoczęła naukę w Liceum Ogólnokształcącym w Tychach.

Do egzaminu dojrzałości przystąpiła w 1960 roku. W tym samym roku przyjęto ją na studia w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Katowicach, na Wydział Filologiczno-Historyczny, kierunek filologia polska z bibliotekarstwem.

Studia ukończyła w 1965 roku i od 15.08. rozpoczęła pracę w rawickim liceum na stanowisku nauczyciela. Pierwszego września 1968 roku przeniosła się do Szkoły Podstawowej w Bojanowie, gdzie otrzymała pracę w bibliotece. Funkcję tę pełniła do 31.01.1970 roku.

Swoją pracę kontynuowała w LO w Rawiczu, gdzie od 1.02.1970 aż do swej śmierci pracowała jako bibliotekarka i nauczycielka.

W 1977 roku otrzymała Nagrodę Ministra trzeciego stopnia. Za działalność na rzecz OHP została wyróżniona Srebrną (1982), a następnie (1985) - Złotą Odznaką tej organizacji.

Zmarła w lipcu 1993. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. JADWIDZE STANKIEWICZ

- mgr Eugeniusz Kopczyński, wieloletni dyrektor LO:

„... w swej pracy odznaczała się sumiennością, dokładnością i życzliwością. Chętnie pomagała młodszym kolegom i koleżankom w wyszukiwaniu potrzebnych im materiałów.

... Dzięki niej w bibliotece gromadziły się coraz większe zbiory podręczników i książek cieszących się zainteresowaniem zarówno wśród uczniów, jak i nauczycieli. Włożyła znaczny wkład w funkcjonowanie i rozwój biblioteki szkolnej.”

- Małgorzata Barczykowska, współpracownica w bibliotece szkolnej:

„... praca z koleżanką Jadzią była wielką przyjemnością.

... zajęcia w szkole, w bibliotece, dawały Jej największą radość. Uczniom pomagała w różnych dziedzinach nauki. Będąc z wykształcenia polonistką, była jednocześnie świetną matematyczką.

Odeszła, ale na długo pozostanie w pamięci każdego, kto choć raz korzystał z jej pomocy.”

STANISŁAWA WIERZBICKA

(1915-1993)

Urodziła się 27.11.1915 r. w Przemyślu. Egzamin dojrzałości zdała w 1933 r. Dwa lata później rozpoczęła studia na Wydziale Matematyki, lecz wkrótce przeniosła się na Wydział Geografii i Przyrody Uniwersytetu Jana Kazimierza we Lwowie. Po dwóch latach, po śmierci ojca, przerwała studia.

W 1943 r. wyszła za mąż (mąż Jerzy Wierzbicki był długoletnim nauczycielem matematyki i chemii LO w Rawiczu). W czerwcu 1945 r. przyjechała do Rawicza i od 1.10.1946 r. do sierpnia 1957 r. uczyła geografii w Szkole Podstawowej i Liceum ogólnokształcącym w Rawiczu. W latach 1957-1961 była kierownikiem Internatu przy LO w Rawiczu. Od września 1961 r. aż do przejścia na emeryturę (1971 r.) pracowała w bibliotece szkolnej, oraz pełniła obowiązki wychowawcy internatu.

Zmarła 3.12.1993 r. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. STANISŁAWIE WIERZBICKIEJ

- mgr Maria Ast, nauczyciel LO:

„Pani Stanisława była kobietą bardzo odważną, nie cofającą się przed trudami życia codziennego. Była lubiana i szanowana zarówno przez współpracowników, jak i swoich uczniów. Kochała swoją pracę, nawet po odejściu ze szkoły nie potrafiła rozstać się ze swymi wychowankami.”

- wychowanek Internatu z 1965 r.:

„Pani Profesor Stanisława Wierzbicka wydawała się na pozór osoba apodyktyczną i surową, o czym może świadczyć ściśle przestrzeganie regulaminu internackiego: punktualne rozpoczynanie nauki własnej, pełnienie dyżurów przez uczniów, wysokie wymagania co do kultury osobistej uczniów (oraz udostępnianie telewizora jeden raz w tygodniu i to tylko uczniom klas starszych, którzy musieli zajmować miejsca w jadalni w oddzielnych rzędach osobno chłopcy, osobno dziewczęta). Pod tą pozorną surowością i dbaniem o dyscyplinę zawsze jednak udało nam się znaleźć wiele serdeczności, dobra i mądrości życiowej.”

KRYSTYNA JANKOWSKA

(1916-1994)

Urodziła się 22.05.1916 r. w Poznaniu, w rodzinie nauczycielskiej. Uczyła się w Prywatnym Gimnazjum Humanistycznym W Wągrowcu, a potem w Prywatnym Gimnazjum Żeńskim im. Urszulanek w Poznaniu, gdzie w roku 1934 uzyskała świadectwo dojrzałości. W tym samym roku rozpoczęła studia na Wydziale Matematyczno-Przyrodniczym Uniwersytetu Poznańskiego. W 1938 roku otrzymała tytuł Magistra Filozofii w zakresie geografii.

Od lutego 1939 uczyła w Gimnazjum i Liceum w Żninie. Wyszła do Generalnej Guberni prowadziła tajne nauczanie w Wąchocku i Starachowicach

Od stycznia 1945 pracowała w Gimnazjum i Liceum Ogólnokształcącym w Starachowicach.

Od 1.09.1945 pracowała w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu, a w latach 1954-1973 pełniła funkcję dyrektora tej szkoły. W 1973 roku przeszła na emeryturę, mimo tego nadal pracowała (w niepełnym wymiarze godzin) w latach 1973-1981 i 1985-1988.

W czasie pracy zawodowej i po przejściu na emeryturę dużo pracowała społecznie pełniła funkcje w Lidze Kobiet, samorządzie mieszkańców, ZNP, była prezesem Ogniska Emerytów ZNP.

Za swą pracę otrzymała Srebrny (1952) i Złoty (1969) Krzyż Zasługi oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski Została również odznaczona Złotą Odznaką ZNP, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Odznaką ZNP za Tajne Nauczanie, a w 1988 roku otrzymała tytuł Zasłużonego Nauczyciela RP.

Zmarła 14.10.1994 i została pochowana na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. KRYSTYNA JANKOWSKIEJ

- z przemówienia mgr Eugeniusza Kopczyńskiego, dyrektora LO w Rawiczu:

„...zmarła długoletnia i ceniona nauczycielka geografii, była dyrektorka Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu.(...) Śmierć Jej głęboko poruszyła mieszkańców, a zwłaszcza nauczycieli Rawicza (...), była osobą szeroko znaną, bardzo lubiana i wychowała wiele pokoleń młodzieży.

W życiu kierowała się prawością i pełnym oddaniem dla każdej dobrej sprawy.

Całe życie poświęciła pracy zawodowej i społecznej. Wprowadziła do zawodu wiele młodych nauczycieli, dla których nadal pozostaje wzorem moralnym i wielkim autorytetem. Wielu jej uczniów ukończyło studia geograficzne.

Założyła w szkole SKKT i prowadziła wiele wakacyjnych obozów wędrownych ucząc młodzież szacunku do Ojczyzny, umiłowania i ochrony przyrody.”

LUCYNA KRZENCIESSA

(1940-1995)

Lucyna Krzenciessa z domu Kryszak urodziła się 26.04.1940 w Kaliszu. W 1954 roku rozpoczęła naukę w Liceum Ogólnokształcącym im. Anny Jagiellonki w Kaliszu.

Po zdaniu matury, w 1958 roku, rozpoczęła studia w Poznaniu, na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii Uniwersytetu im. Adama Mickiewicza. 17 maja 1963 roku zdała egzamin magisterski i otrzymała tytuł, magistra matematyki.

W tym samym roku powróciła do Kalisza i rozpoczęła pracę, ucząc matematyki w kaliskim Technikum Ekonomicznym.

W 1966 roku przeniosła się do Rawicza i przez rok pracowała w Technikum Lniarskim.

W 1967 roku została zatrudniona na stanowisku nauczyciela matematyki w Liceum Ogólnokształcącym, w którym pracowała aż do śmierci.

W 1975 roku ukończyła dwuletnie Studium Podyplomowe Matematyki przy UAM w Poznaniu, a w 1987 roku uzyskała drugi stopień specjalizacji.

Przez wiele lat pracowała również jako wychowawca internatu. W trakcie swej zawodowej pracy wychowała i wykształciła wielu przyszłych matematyków. Sporo czasu poświęcała wychowaniu młodzieży, organizowała wyjazdy do teatru, wycieczki krajowe i zagraniczne. Za swą pracę otrzymała nagrody dyrektora, nagrodę ministra drugiego stopnia (1975) i Złoty Krzyż Zasługi (1987).

Zmarła 12.03.1995. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. LUCYNIE KRZENCIESSIE

- z artykułu, jaki ukazał się po śmierci Pani Profesor:

„Życie nauczyciela płynie zazwyczaj (...) specyficznym strumieniem. (...) Zanurzeni w nurt tego strumienia ci, którzy dobro własne pojmują w ścisłym związku z dobrem młodzieży i społeczeństwa spalają się jakby szybszym płomieniem, nie bacząc na osobiste potrzeby, wygodę życiową i zdrowie.

Takim jasnym płomieniem paliło się jeszcze niedawno życie naszej nieodżałowanej, nagle i przedwcześnie zgasłej Koleżanki - Profesor I LO w Rawiczu, Lucyny Krzenciessy, długoletniej nauczycielki i wychowawczynie wielu pokoleń młodzieży.

Zawsze aktywna i twórcza, zaangażowana w sprawy wykraczające daleko poza przypisane jej obowiązki, dbająca o autorytet szkoły i nauczyciela, musiała ulec nieuchronnej konieczności Odszedł, od nas wybitny pedagog i szlachetny człowiek (...) jesteśmy pewni, że pamięć o Profesor Lucynie Krzenciessie nie ulegnie zapomnieniu i zubożeniu.”

TOMASZ ANDRZEJEWSKI

(1906-1995)

Urodził się 19.12.1906 r. w Sułkowicach. W 1910 r. przeniósł się wraz z rodzicami do Westfalii. Trzy lata później rozpoczął naukę - początkowo w Höwel, później w Dattel. W szkole uczył się języka niemieckiego, zaś w domu - czytać i pisać po polsku.

W maju 1916 r. powrócił do Polski, do Krobi. Rok później wraz z rodziną przeniósł się do Wąsosza, gdzie pobierał lekcje na tajnym nauczaniu.

Po wybuchy powstania cała rodzina przeniosła się do Rawicza. Od kwietnia Tomasz Andrzejewski zaczął uczyć się w szkole polskiej. Rozpoczął naukę w gimnazjum w Rawiczu. Maturę zdał w Seminarium nauczycielskim w 1928 r. Do wybuchy wojny uczył w szkołach w Golinie Wielkiej i Zielonej Wsi, gdzie pełnił funkcję kierownika szkoły. W międzyczasie ukończył WKN matematyczno-przyrodniczy w Poznaniu.

We wrześniu 1939 r. udał się do Warszawy. Po kapitulacji miasta powrócił do Zielonej Wsi. Podczas wojny pracował w tartaku w Niezgodzie.

Po wojnie, w lipcu i sierpniu uczył fizyki na kursie dla początkujących nauczycieli. Od września zaczął uczyć w rawickich szkołach. W 1950 r. został nauczycielem Liceum.

W 1954 r. zdał egzamin na nauczycieli fizyki w szkołach średnich na PWSP w Łodzi.

W 1971 roku przeszedł na emeryturę. Na kursach uczył jeszcze do 1977 r.

W latach 1962-1971 był kierownikiem internatu przy Liceum Ogólnokształcącym. Zaskarbił sobie miłość i zaufanie wychowanków.

Za swą pracę otrzymał m.in. Złota Odznakę ZNP, Medal KEN, Złoty Krzyż Zasługi.

Zmarł w sierpniu 1995 r. Spoczywa na rawickim cmentarzu.

WSPOMNIENIA O PROF. TOMASZU ANDRZEJEWSKIM

- mgr Marian Przybył, nauczyciel i absolwent LO:

(fragmenty artykułu Gazety Rawickiej)

„Profesor Tomasz Andrzejewski był niezwykle godnym, niestrudzonym wychowawcą i nauczycielem, człowiekiem pełnym wewnętrznej harmonii, radości i życzliwości.

W kontaktach osobistych z młodzieżą dał się poznać jako Człowiek - dzielący się z nią swoją mądrością życiową, uczący odpowiedzialności, rzetelności, dobrych obyczajów, a jednocześnie stwarzający poczucie bezpieczeństwa i rodzinnego ciepła.

(...) Człowiek umiera, ale pozostawia za sobą dorobek, który w zależności od jego wartości pozwala nam pokonywać granicę śmierci przez Miłość i Szacunek. Wielu z nas (...) mogłoby powiedzieć myśmy z niego wszyscy»."

DANUTA KOWALCZUK

(1941-2001)

Urodziła się 28 stycznia 1941 roku w Rawiczu. Po ukończeniu Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu rozpoczęła pracę w Zespole Szkół Zawodowych w charakterze pracownika administracyjnego. W latach 1961-1962 kontynuowała naukę w Studium Nauczycielskim we Wrocławiu na kierunku- historia, a w latach 1962-1978 była pracownikiem placówek szkolno-wychowawczych. Pracując ukończyła w 1974 roku Wyższą Szkołę Pedagogiczną w Opolu. Od 1978 do 1983 roku pracowała jako wychowawca w internacie, a od 1984 jako nauczyciel historii w Liceum Ogólnokształcącym.

W trakcie swojej pracy zawodowej wychowała i wykształciła przyszłych historyków i prawników, przygotowała wielu uczestników konkursów i olimpiad przedmiotowych. Pełniła także różne funkcje społeczne, m.in. w ZHP, OHP i związkach zawodowych.

Pani Kowalczuk była człowiekiem życzliwym i szczerym. Zawsze zadowolona z życia znajdowała czas na rozmowę, swoim optymizmem “zarażała” innych. W pracy nauczycielskiej nie ograniczała się tylko do nauczania, ale także potrafiła wychowywać, to co najcenniejsze.

Za swoją pracę zawodową i społeczną była wielokrotnie wyróżniana i nagradzana, a w roku 1987 otrzymała Złoty Krzyż Zasługi.

Zmarła 9 marca 2001 roku. Spoczywa na rawickim cmentarzu parafialnym.

ANTONI WALKOWIAK

(1935-2005)

Urodził się 30 listopada 1935 roku w Broniszewicach. W 1943 roku rozpoczął naukę w szkole niemieckiej, a po wyzwoleniu w szkole podstawowej. Od 1951 roku kontynuował naukę w Liceum Pedagogicznym, a po jego ukończeniu rozpoczął prace w Szkole Podstawowej w Gościkowie. Tam pracował do 1962 roku. W roku 1964 ukończył Studium Nauczycielskie w Poznaniu, a w 1966 rozpoczął studia w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu na Wydziale Filologiczno - Historycznym, która ukończył w 1972 roku, uzyskując tytuł magistra historii. Pracę w Liceum Ogólnokształcącym rozpoczął jako nauczyciel historii i przysposobienia obronnego i kontynuował ją do dnia przejścia na emeryturę - 1 września 1990 roku.

W swojej 35- letniej pracy wykazał się niezwykłym zaangażowaniem i sumiennością. Jego uczniowie brali udział w konkursach przedmiotowych i zawodach strzeleckich, zajmując wysokie lokaty. Był nauczycielem życzliwym i otwartym na uczniów.

Za swoje zasługi i osiągnięcia został wielokrotnie nagrodzony i wyróżniony, m.in. w 1973 i 1981 roku otrzymał nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania oraz Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarł 4 kwietnia 2005 roku. Spoczywa na rawickim cmentarzu parafialnym.

BARBARA IGIELSKA

(1950-2005)

Urodziła się 4 grudnia 1950 roku w Nysie. W 1973 roku ukończyła Uniwersytet Wrocławski, uzyskując tytuł magistra filologii polskiej. 1 sierpnia 1975 roku rozpoczęła pracę w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu jako nauczycielka języka polskiego. Wcześniej pracowała w Państwowym Domu Dziecka we Wrocławiu i Szkole Podstawowej Nr 101. Od 4 stycznia 1992 roku pełniła funkcję dyrektora naszej szkoły. Pani dyrektor Igielska była wielkim autorytetem zarówno w szkole, jak i środowisku lokalnym. Posiadała dar i umiejętność współpracy z nauczycielami, uczniami i rodzicami. W kontaktach z młodzieżą była osoba otwartą, tolerancyjną i życzliwą, ale jednocześnie konsekwentną i wymagającą. Kochała ludzi młodych, często mówiła im słowa ważne i mądre. Wierzyli jej, a tym samym czuli się dowartościowani. Nauczycielkom przekazywała swoje zawodowe doświadczenie i życiową mądrość, okazując takt i cierpliwość. Dla kilku pokoleń pozostanie, jako polonista i dyrektor, osobą wyjątkową i niezapomnianą, o wielkim sercu.

W pracy pedagogicznej wykazała się bardzo dobrym przygotowaniem, ciągle doskonaliła umiejętności zawodowe. Jako organizator życia szkoły wzorowo wywiązywała się ze swoich powinności. Była inicjatorem wielu innowacji pedagogicznych. Stwarzała warunki do współpracy z uczniami zdolnymi, co skutkowało w osiągnięciu wysokich wyników w olimpiadach i konkursach szczebla centralnego i okręgowego.

Za wzorowe kierowanie placówką oświatową oraz znaczące osiągnięcia w pracy dydaktycznej i wychowawczej wielokrotnie otrzymywała nagrody, wyróżnienia, odznaczenia. Zmarła 13 listopada 2005 roku. Spoczywa na rawickim cmentarzu parafialnym.

TADEUSZ KONAT

(1933-2009)

Urodził się 5 listopada 1933 roku. Był absolwentem Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu oraz państwowej Wyższej Szkoły wychowania fizycznego w Poznaniu. Pracował jako nauczyciel wychowania fizycznego w szkole podstawowej numer jeden, następnie w szkole podstawowej numer 4. Pełnił również funkcję inspektora sportu w powiatowym Komitecie kultury fizycznej i turystyki w Rawiczu. Od 1974 roku do 1989 pracował w naszym liceum jako nauczyciel wychowania fizycznego, następnie Zespole Szkół ekonomicznych w Lesznie. Wspólnie ze Stanisławem Pietraszkim od lat powojennych był współtwórcą osiągnięć “koszykówki” w Rawiczu. Jako wieloletni trener RKKS Rawicz i MZKS “Rawia Rawicz” osiągnął znaczne sukcesy. Uważano go za kontynuatora, po Kazimierzu Cepurskim, bogatych tradycji Szkolnego Klubu Sportowego “Sagitta” przy I Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu. W piętnastu edycjach Ogólnopolskiego Turnieju Koszykówki im. St. Pietraszka pełnił rolę Gospodarza Turnieju. Posiadał tytuł Honorowego Członka Rawickiego Koszykarskiego Klubu Sportowego “Rawia”.

Był wspaniałym i pełnym pomysłów człowiekiem, który z zapałem udzielał porad i wskazówek młodym ludziom, chętnie dzielił się z innymi własnymi doświadczeniami. Jego piękną cechą charakteru była wolność, którą miał w sobie i starał się przekazać innym.

Zmarł 16 stycznia 2009 roku. Spoczywa na cmentarzu w Lesznie.

MARIAN PAWLAK

(1925-2009)

Urodził się 3 grudnia 1925 roku w Jarczewie. Tam też w latach 1932-1939 uczęszczał do Szkoły Podstawowej. W roku 1942 został wywieziony na przymusowe roboty do Niemiec. W 1948 powrócił do kraju, a w 1956 roku ukończył Korespondencyjne Liceum Ogólnokształcące w Lesznie. Był absolwentem Uniwersytetu Wrocławskiego. 1 września 1962 roku rozpoczął pracę nauczyciela biologii w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu, gdzie pracował do 31 sierpnia 1985 roku. Był także wieloletnim kuratorem sądowym przy sądzie rejonowym w Rawiczu.

Przez 23 lata w Liceum Ogólnokształcącym kształcił i wychowywał młode pokolenia. Przekazywał im swoją wiedzę i życiowe doświadczenia. Przez długie lata swojej pracy organizował życie harcerskie, swoją pasją „zaraził” wielu wychowanków, którzy do dziś czują się harcerzami i kontynuują pracę swojego profesora. Wielu zapewne pamięta niezapomniane przeżycia i wrażenia z obozów wędrownych po Bieszczadach i nad morzem.

Jego trud i wysiłek został zauważony i doceniony. Za wieloletnią pracę był kilkakrotnie wyróżniony i odznaczony, m.in. : Złotym Krzyżem Zasługi, Nagroda Ministra Oświaty i Wychowania III stopnia, Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Zmarł 17 stycznia 2009 roku. Spoczywa w rawickim cmentarzu parafialnym.

BOHDAN LEPIESZKO

(1924-2009)

Urodził się 7 kwietnia 1924 roku w Wilnie, gdzie ukończył szkołę podstawową, a później gimnazjum. Maturę uzyskał na tajnych kompletach w prof. Dubickiego w 1943 roku. Krótko po tym został deportowany na dzisiejsze tereny Łotwy, w okolice Windawy, gdzie pracował w tartaku i przy wyrębie lasu. Przebywał tam do zakończenia działań wojennych.

Po wojnie opuścił rodzinne strony i przez Rygę, Wilno i Grodno, transportem repatriacyjnym, powrócił w sierpniu do Poznania, gdzie podjął studia humanistyczne w Państwowym Pedagogium. W 1947 roku zdobył kwalifikacje nauczycielskie w Szkole Podstawowej w Kiekrzu, skąd został przeniesiony do Pobiedzisk. Tutaj ukończył Wyższy Kurs Nauczycielski w zakresie języka rosyjskiego i nakazem pracy został skierowany w 1951 roku do Rawicza. Trafił do naszego liceum, gdzie pracował do momentu przejścia na emeryturę w 1984 roku.

Przez 33 lata kształcił i wychowywał młode pokolenia. Przekazywał im swoją wiedzę, życiowe doświadczenie, a przede wszystkim uczył pokory i wielkiego patriotyzmu. Był nie tylko wyjątkowym człowiekiem, ale nad wyraz skromnym i obdarzonym wielkim autorytetem profesorem.

Za swoje dokonania dydaktyczno-wychowawcze został uhonorowany między innymi krzyżem kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Zmarł 26 maja 2009 roku. Spoczywa na cmentarzu w Lesznie.

HALINA SMEKTALSKA

(1939-2009)

Urodziła się 29 czerwca 1939 roku w Rawiczu. Prace w zawodzie nauczyciela rozpoczęła w 1959 roku w Szkole Podstawowej Nr 2. Od 1964 pracowała w Szkole Podstawowej Nr 4 w Rawiczu, a od 1 września 1970 roku aż do przejścia na emeryturę w naszym Liceum.

Była nauczycielem, który w Liceum Ogólnokształcącym stawiał uczniom, a przede wszystkim sobie wysokie wymagania. Przekazywała swoją wiedzę, życiowe doświadczenie, a przede wszystkim uczyła aktywności społecznej. Wszechstronnie rozwijała osobowość ucznia, jego zainteresowania i matematyczne pasje. Jej wychowankowie osiągnęli wyróżniające wyniki na egzaminie dojrzałości i egzaminach wstępnych na wyższe uczelnie. Wielu z nich wybrało matematykę jako kierunek studiów. Pełna ciepła i otwartości potrafiła udowodnić, że każdy, nawet najbardziej „oporny umysł matematyczny” może zrozumieć skomplikowane zadania.

Za swoje osiągnięcia dydaktyczno - wychowawcze została wielokrotnie nagrodzona, m.in. Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zmarła 22 września 2009 roku. Spoczywa na rawickim cmentarzu parafialnym.

MARIA AST

(1937-2012)

W dniu 12 listopada 2012 r. zmarła Pani Maria Ast – emerytowana nauczycielka Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu.

W Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu pracowała w latach 1982 – 1991. Ukończyła filologię polską na Uniwersytecie Wrocławskim. Pracę magisterską poświęciła twórczości Adama Asnyka, którego słowa pragniemy Jej zadedykować:

„A ten zwycięzca, kto drugim da najwięcej światła od siebie”

Całe swoje życie zawodowe poświęciła pracy z młodzieżą. W naszej pamięci postanie jako wspaniały i wrażliwy człowiek o wyjątkowej osobowości, z pasją wykonujący misję pedagoga. Przyczyniła się do wielu sukcesów szkoły. Jej wychowankowie brali udział w licznych olimpiadach i konkursach. W 1971 r. uczennica Bożena Mądra została laureatką I Olimpiady Literatury i Języka Polskiego.

Dariusz Gruchot był finalistą konkursu ogłoszonego przez tygodnik „Razem” na debiut dziennikarski, a Tomasz Wojtasiak został laureatem Ogólnopolskiego Konkursu Recytatorskiego.

Dzięki zaangażowaniu Marii Ast Liceum Ogólnokształcące w Rawiczu otrzymało nagrodę zespołową za zajęcie I miejsca w konkursie „Miejsce Pamięci Narodowej w naszych oczach”. Pod jej opieką ukazywał się w szkole miesięcznik uczniowski „Buda”.

Za wyróżniającą pracę pedagogiczną została uhonorowana Nagrodą Kuratora Oświaty w roku 1973 i 1982 oraz Złotym Krzyżem Zasługi w roku 1982.

Pani Maria Ast była wybitnym pedagogiem, wzorowym wychowawcą i nauczycielem.

Spółeczność I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu

TERESA MAĆKOWIAK

(1939-2013)

Pani Teresa Maćkowiak urodziła się 30 marca 1939 r. w Rawiczu.

W latach 1957 – 59 uczęszczała do Studium Nauczycielskiego w Poznaniu, gdzie w roku 1959 uzyskała specjalizację w zakresie filologii polskiej.

W następnych latach kontynuowała naukę w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Opolu, gdzie 18 IV 1968 r. uzyskała tytuł magistra filologii polskiej.

W roku 1959 rozpoczęła pracę jako nauczycielka języka polskiego w Szkole Podstawowej nr 2 w Rawiczu. W Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu pracowała w latach 1970 – 1989.

W 1970 roku została powołana na stanowisko Kierownika Powiatowego Ogniska Metodycznego Języka Polskiego, a dwa lata później objęła funkcję wizytatora przedmiotowo-metodycznego przy Kuratorium Oświaty i Wychowania w Lesznie, którą pełniła do roku 1980. Całe swoje życie zawodowe poświęciła pracy zawodowej z młodzieżą. Przyczyniła się do wielu sukcesów Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu.

Jej wychowankowie brali udział w licznych olimpiadach i konkursach przedmiotowych. Pod jej patronatem szkoła brała udział w pracach Ogólnopolskiego Zespołu Badań Czytelnictwa, prowadzonego przez Młodzieżową Agencję Wydawniczą. Za wyróżniającą pracę pedagogiczną została uhonorowana w 1981 roku Złotym Krzyżem Zasługi.

Spółeczność I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu

WSPOMNIENIE O PROF. TERESIE MAĆKOWIAK

Terenia, nasza koleżanka i przyjaciółka. Ceniłyśmy ją za skromność, lojalność, pogodę ducha, siłę witalną. Tryskała pełnią życia, entuzjazmem i życzliwością. W okresie, gdy pełniła funkcję metodyka przedmiotowego, zawsze była doradcą, nigdy krytykiem. Bardzo kochała i młodzież, i literaturę, co sprawiało, że z pasją oddawała się swojej pracy. Rozumiała młodzież i cieszyła się jej zaufaniem. Była prawdziwym autorytetem. Miała ogromne poczucie humoru wynikające z pełnego radości podejścia do życia. Terenia kochała życie, uwielbiała podróże i planowała następne, jakby życie nie miało się skończyć.

Na zawsze pozostanie w naszych sercach i pamięci. Będzie nam jej bardzo brakowało. Zapamiętamy ją jako dobrego, ciepłego człowieka.

Urszula Staśkiewicz i Hanna Nowak (koleżanki z pracy)

ZYGMUNT CIEŚLEWICZ

(1935 – 2016)

Pan Zygmunt Cieślewicz urodził się 2 lutego 1935 r. w Świątnikach Małych w powiecie gnieźnieńskim.

Ukończył Liceum Pedagogiczne a następnie Wyższą Szkołę Wychowania Fizycznego w Poznaniu w 1960 r. jako magister wychowania fizycznego.

W zawodzie nauczyciela rozpoczął pracę 15 VIII 1954 r. w Sulęcinie.

1 IX 1960 r. rozpoczął pracę w Zespole Szkół Zawodowych w Rawiczu, a od 1 IX 1972 r. do 1991 r. związał swoje życie zawodowe z I LO w Rawiczu.

W 1972 r. otrzymał Wyróżnienie Honorowego Dysku oraz Srebrną Odznakę LOK, a w 1975 r. Złotą Odznakę ZNP.

Za wyróżniającą pracę pedagogiczną został uhonorowany Nagrodą Kuratora Oświaty i Wychowania w Lesznie w roku 1978 i 1986 oraz Złotym Krzyżem Zasługi w 1979 r. W 1976 r. na Akademii Wychowania Fizycznego we Wrocławiu uzyskał tytuł Trenera II klasy w Koszykówce.

Pan Z. Cieślewicz był wzorowym nauczycielem i wychowawcą młodzieży, opiekunem sekcji koszykówki dziewcząt i piłki ręcznej chłopców. Był głównym inicjatorem rozbudowy i modernizacji szkolnych obiektów i urządzeń sportowych na terenie szkoły.

Spółeczność I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu

WSPOMNIENIE O PROF. ZYGMUNCIE CIEŚLEWICZU

My, jego wychowankowie, przyjaciele, byli współpracownicy oraz cała społeczność z I LO w Rawiczu, z Rawickiego Koszykarskiego Klubu Sportowego Rawia w Rawiczu, całego rawickiego środowiska oświatowego i sportowego będziemy przede wszystkim wspominać Zygmunta jako wspaniałego, pełnego pomysłów człowieka, z którym spędziliśmy wiele cudownych chwil – zarówno na płaszczyźnie zawodowej, jak i prywatnej. Wspominamy niezliczone sytuacje, kiedy służył nam radą i pomocą – zawsze mogliśmy liczyć na jego uśmiech i profesjonalną radę w rozmaitych sytuacjach. Zapamiętamy Go przede wszystkim, jako mistrza i mentora.

Piotr Domaniecki wychowanek (1973-1977) i współpracownik (1982-1991)

JANINA WAŁKIEWICZ

(1936 – 2018)

Pani Janina Wałkiewicz urodziła się 13 czerwca 1936 r. w Sarnowie w powiecie rawickim. Ukończyła Liceum Pedagogiczne w Lesznie oraz Studium Nauczycielskie im. Stefana Żeromskiego w Poznaniu. W latach 1973 – 1977 studiowała w Wyższej Szkole Pedagogicznej w Zielonej Górze na wydziale Matematyczno-Przyrodniczym, gdzie uzyskała tytuł magistra techniki.

1 września 1954 r. rozpoczęła pracę w Liceum Ogólnokształcącym w Rawiczu jako nauczycielka wychowania plastycznego i zajęć praktyczno – technicznych. Z tą szkołą związała całe swoje życie zawodowe, przechodząc 31 sierpnia 1985 r. na emeryturę.

Przez te wszystkie lata kształciła i wychowywała kolejne młode pokolenia przekazując im swoją wiedzę jako doświadczony pedagog. Potrafiła oddziaływać na młodzież, np. wdrażając ją do samodzielnej pracy w Spółdzielni Uczniowskiej. Była inicjatorem i realizatorem projektu pracowni zajęć technicznych dla dziewcząt.

Jej uczniowie często brali udział w konkursach wiedzy technicznej i plastycznej. Uczeń Ryszard Piechowiak w 1977 r. został laureatem Olimpiady Artystycznej (sekcja plastyczna).

W 1981 roku uzyskała Nagrodę Kuratora Oświaty i Wychowania, a w 1986 r. została odznaczona Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

W 1984 r. została wyróżniona odznaką „Zasłużony Działacz Spółdzielczości”.

Uchwałą Rady Państwa w 1988 r. za trzydziestoletnią wyróżniającą pracę pedagogiczną została uhonorowana Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski.

Spółeczność I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu

HENRYK DUDA

(1962 – 2019)

Pan Henryk Duda urodził się 4 marca 1962 r. w Krobi. W 1981 r. zdał maturę w leszczyńskim liceum, a w 1983 r. został absolwentem Pedagogicznego Studium Technicznego w Lesznie. W 1998 r. ukończył Uniwersytet Wrocławski na wydziale historycznym. W zawodzie nauczyciela rozpoczął pracę 1 IX 1983 r. w Szkole Podstawowej w Gościejewicach. W latach 2000 – 2004 pracował w Gimnazjum w Bojanowie, a 1 IX 2014 r. został zatrudniony w I LO w Rawiczu na stanowisku nauczyciela historii. W tej szkole przepracował 11 owocnych lat, ale ostatnią placówką oświatową w Jego bardzo bogatej karierze zawodowej była szkoła Podstawowa w Golinie Wielkiej.

Pan Henryk Duda był wielkim pasjonatem historii, zwłaszcza historii lokalnej. Był autorem publikacji historycznych i prac badawczych dotyczących lokalnej historii, redaktorem szkolnych biuletynów historycznych, w których, wraz z uczniami, propagował dzieje „małej ojczyzny”. Członek Polskiego Towarzystwa Historycznego i Towarzystwa Przyjaciół Rawicza. Współpracował z Instytutem Historii Uniwersytetu Wrocławskiego, Instytutem Pamięci Narodowej w Poznaniu i Muzeum Ziemi Rawickiej. Swoją pasję historyczną potrafił zaszcześcić wśród wielu licealistów. Jego uczniowie zostawali laureatami Olimpiady Historycznej oraz licznych konkursów na szczeblu powiatowym, wojewódzkim, ogólnopolskim, a nawet międzynarodowym. Za wybitne osiągnięcia w pracy dydaktyczno-wychowawczej był wyróżniany nagrodami: Dyrektora szkoły, Starosty Powiatu Rawickiego, Wielkopolskiego Kuratora Oświaty i Ministra Edukacji Narodowej. W 2007 r. został odznaczony przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Brązowym Krzyżem Zasługi.

Spółeczność I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu

WSPOMNIENIE O HENRYKU DUDZIE

...Kiedy Heniu w 2004 roku dołączył do grona pedagogicznego I LO, szybko okazało się, że mamy do czynienia z człowiekiem pasjonującym się historią. Także tą lokalną. To On wprowadzał nowinki techniczne, przygotowywał prezentacje multimedialne, filmiki. Dla uczniów, których historia interesowała, był gotów na wszelkie poświęcenia... Pomagał i wspierał. Zawsze z uśmiechem czy żartem. Ten uśmiech i życzliwość będę pamiętała. I Jego pracowitość. I chęć pomagania. I Jego: „nie ma problemu”. I energię, i radość życia. I nawet kubek parzonej kawy, i nieodzowną drożdżówkę o poranku ...

Marzanna Niedźwiadek, koleżanka z pracy

MARIAN DĄBROWSKI

(1929 – 2021)

Pan Marian Dąbrowski urodził się 20.01.1929 roku w Rogoźnie Wlkp.

W czasie wojny – razem z rodziną – został wysiedlony do GG do Sokołowa Podlaskiego. Należał do tajnej organizacji „Miecz i Pług”.

Po wojnie ukończył Liceum Pedagogiczne, a następnie studiował prawo na Wydziale Prawa na UAM w Poznaniu. Pracę magisterską napisał nt. „Hitlerowski system więzienny w okresie okupacji w Polsce na przykładzie więzienia w Rawiczu.” Ukończył też Instytut Pedagogiki Specjalnej w Warszawie.

Swoją przygodę z zawodem nauczyciela rozpoczął od Szkoły Powszechnej nr 1 w Rogoźnie (1948/49), następnie w Wojnowie (1949/50), potem w Jarocinie (1950/51).

Od 1951 roku pracował w więzieniu w Rawiczu i w Poznaniu na stanowiskach kierowniczych i jako dyrektor Ośrodka Szkolenia Więźniów. Od 1964 roku związał się na stałe z Rawiczem, by od 1970 zacząć pracę nauczyciela w liceum. Właśnie w Liceum Ogólnokształcącym pracował długie lata – także będąc na emeryturze pod koniec lat 80-ych.

Marian Dąbrowski był Harcmistrzem Polski Ludowej – czynnym instruktorem Związku Harcerstwa Polskiego. Pracował także w Wydziale Gospodarki Wodnej jako kierownik oraz w Prezydium Powiatowej Rady Narodowej w Rawiczu jako inspektor szkolny.

W czasie swej długoletniej pracy z uczniami był wielokrotnie wyróżniany i nagradzany, m.in. nagrodami: Ministra II° (1975), Kuratora (1981), Inspektora (1983), Kuratora Oświaty i Wychowania w Lesznie (1985). W roku 1979 otrzymał Srebrny Medal, a w 1985 - Złoty Medal „Za Zasługi dla Pożarnictwa” - przyznane przez Związek Ochotniczych Straży Pożarnych. W 1982 r. odznaczony został Krzyżem „Za Zasługi dla ZHP”.

Otrzymane wyróżnienia potwierdzają zaangażowanie Mariana Dąbrowskiego w pracę z uczniami, których przygotowywał do wielu konkursów i olimpiad, np. do Turnieju Wiedzy Filozoficznej czy Konkursu Wiedzy Pożarniczej, Olimpiady Wiedzy o Polsce i Świecie Współczesnym. To w nich osiągał sukcesy razem ze swoimi uczniami jako nauczyciel wiedzy obywatelskiej i propedeutyki nauki o społeczeństwie,

Marian Dąbrowski zmarł 02 czerwca 2021 roku.

Spółeczność I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu

RADOSŁAW GROBELSKI

(1972 – 2023)

Radosław Grobelski urodził się 6 lipca 1972 r. w Mogilnie w dawnym województwie bydgoskim. 30 VIII 1993 r. ukończył naukę w Szkole Chorążych Wojsk Obrony Przeciwlotniczej w Koszalinie. W 2014 r. uzyskał licencjat w Państwowej Wyższej Szkole Zawodowej w Lesznie w specjalności: Wychowanie fizyczne i zarządzanie sportem lokalnym. W 2016 r. ukończył studia II stopnia w Akademii Wychowania Fizycznego w Poznaniu na Wydziale Wychowania Fizycznego, Sportu i Rehabilitacji w specjalności: Wychowanie Fizyczne w Grupach Dyspozycyjnych.

Czynną służbę wojskową pełnił od 4 IX 1990 r. do 31 I 2020 r., w tym jako dowódca plutonu od 15 VIII 2016 r. do 31 I 2020 r. w Centrum Szkolenia Wojsk Inżynierskich i Chemicznych we Wrocławiu. W 2020 r. przeszedł na pełną emeryturę wojskową.

W zawodzie nauczyciela w I LO w Rawiczu rozpoczął pracę w niepełnym wymiarze godzin od września 2018 r. Tutaj w lipcu 2020 r. otrzymał stopień nauczyciela kontraktowego i pracował na stanowisku nauczyciela wychowania fizycznego, służb mundurowych i edukacji wojskowej. Sprawował również funkcję wychowawcy klasy mundurowej w latach 2000 – 2023.

Radosław Grobelski był entuzjastą aktywności fizycznej i propagatorem sportu wśród społeczności lokalnej. Potwierdzał to tytuł Instruktora Sportu AWF w tenisie ziemnym, tytuł Instruktora Sportu w Karate Kyokushin, był także członkiem Wodnego Ochotniczego Pogotowia Ratunkowego w Lesznie.

Społeczność I Liceum Ogólnokształcącego w Rawiczu

WSPOMNIENIE O CHORAŻYM RADOSŁAWIE GROBELSKIM

... Już nigdy nie usłyszymy, że w pokoju nauczycielskim znów Pan musiał się nasłuchać na temat naszej klasy, nie usłyszymy, że „Pytany się nie odzywa”, nie pojedziemy na wycieczkę klasową, gdzie zgubimy drogę, bo nie do końca dobrze odczytaliśmy mapę. Już nie nazwie Pan nas swoimi Robaczkami... Mimo że nie zawsze byliśmy idealni, to miał Pan do nas zaufanie i był dla nas jak drugi ojciec. Karmił Pan nas swoim szczęściem, które płynęło z głębi serca, bronił nas jak nikt inny, pomagał nam i przede wszystkim słuchał Pan każdego naszego słowa.

Robaczki Chorążego z 4 KP (fragment listu pożegnalnego)